

включається в дію, до якої їх «підштовхує» музика. Таким чином, актор не «ілюструє» музику, а втілює її. Поступово, тіло і вільний голос стають «інструментами», у найдрібніших подробицях, що виражають життя людського духу в його найрізноманітніших проявах.

У процесі проходження вокально-рухового тренінгу студенти-актори набувають м'язової свободи, у них формуються навички правильного голосоутворення, глибокого та легкого дихання, рівного кантиленного звучання у поєднанні з рухом під час будь-якого фізичного навантаження. Наприклад, вони можуть рівно співати без збивання дихання і голосових стрибків у положенні «на голові», під час стрибків, бігу або падінь.

Отже, вокально-руховий тренінг, на нашу думку, допомагає розкрити глибоко приховані внутрішні сили, сприяє вивільненню потужної творчої енергії, що є надзвичайно важливо для майбутніх акторів.

Список використаних джерел

1. Грицан Н. В. Техніка сценічного мовлення: навч.-методичний посібник. 2-ге вид., переробл. і доповн. Івано-Франківськ, 2020. 286 с.
2. Patsunov V. Система театру «переживання» в контексті проблем театральної освіти. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв*. Серія: Сценічне мистецтво. 2018. № 1. С. 125–131.

Павло Барладин
аспірант кафедри педагогіки
Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія,
м. Хмельницький, Україна

ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ФАХІВЦЯ В ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ

Розкрито сутність змішаного навчання у ВНЗ, його організаційні і технологічні аспекти. Схарактеризовано онлайн-навчання та змішане навчання, вказано на їхні особливості та обставини, що їх спричиняють.

Ключові слова: компетентність, професійна підготовка, заклади вищої освіти, майбутні фахівці.

Комунікативна компетентність – одна із базових характеристик професійної компетентності фахівців галузі освіти. Її формування становить одне з найважливіших завдань підготовки майбутнього педагога, що служить запорукою його подальшого особистісного та професійного розвитку. Комунікативна компетенція базується на вмінні продуктивно спілкуватися із співрозмовником, уникаючи конфліктних ситуацій, будувати конструктивні взаємини, досягати компромісу при обговоренні проблемних питань, здатності надати посильну допомогу школярам, батькам та колегам-педагогам. Крім того, поняття комунікативної компетенції включає оволодіння певними нормами спілкування, поведінки, що є результатом засвоєння різних етнічних та

соціально-психологічних еталонів, поведінкових стереотипів, стандартів [1].

Вирізняють когнітивну, ціннісно-мотиваційну та практичну характеристики комунікативної компетентності.

Когнітивний компонент характеризує діяльність із забезпечення учнів системою професійних комунікативних знань. Він реалізується шляхом насичення навчального процесу комунікативним змістом; шляхом цілеспрямованої організації позааудиторної освітньої діяльності, орієнтовану на самостійне здобуття та поглиблення комунікативних знань на основі самоосвіти.

Практичний компонент відображає діяльність з розвитку професійних комунікативних умінь і ґрунтується на забезпеченні студентів комунікативним досвідом, організації різної за видами, формами та змістом цілеспрямованої самостійної діяльності.

Ціннісно-мотиваційний компонент характеризує діяльність з формування ціннісного ставлення до майбутнього професійного функціонування, установки на розвиток професійної комунікативної компетентності та участь у професійному спілкуванні.

Розвиток професійної комунікативної компетентності спирається на сукупність загальних принципів цілісного педагогічного процесу, таких як міждисциплінарна координація, особистісно-орієнтована спрямованість навчання, свідомість та активність студентів [2].

Принцип міждисциплінарної координації сприймається як уміння використовувати методологію, основні тези, апарат навчальних дисциплін, і навіть набуті навички для вирішення пізнавальних, навчальних і професійних завдань.

Відповідальність за розвиток здібностей професійного спілкування майбутнього педагога в процесі навчання в умовах закладу освіти формально лежить на педагогічному складі кафедр, які викладають дисципліни гуманітарного профілю, які закладають фундамент професійної комунікації. Сюди слід віднести педагогіку, психологію, іноземні мови, філософію, соціологію, тобто ті навчальні дисципліни, які спрямовують свої зусилля в розвитку на студентів, а саме на їх здібності до емпатії, конгруентності – природному, довірчому, відкритому спілкуванню і поведінці; толерантному ставленню до «іншої думки», конструктивності – здатності позитивно сприймати та запобігати або раціонально вирішувати конфліктні ситуації; навичок співробітництва – вміння працювати «в команді», взаємодії з іншими людьми, без обмеження їхніх прав та інтересів.

Отже, критерієм підвищення рівня розвитку зазначених комунікативних якостей у студента можна вважати його здатність до прийняття самостійних зважених рішень та усвідомлення відповідальності за їх наслідки; рефлексії – аналізу скоєних вчинків, здійснення самоконтролю особистісного розвитку. Для досягнення зазначених цілей вища школа має в своєму розпорядженні достатній арсенал педагогічних

засобів. Серед них різні психологічні тренінги особистісного та професійного розвитку, організація рольових та ділових ігор, учасники яких, імітуючи реальні умови майбутньої діяльності, моделюють свою поведінку з подальшим критичним аналізом досконалих дій, круглі столи та наукові сесії, виступаючи на яких учасники набувають досвіду ведення полеміки, дискусії.

Список використаних джерел

1. Альохіна Н. В. Формування комунікативної компетентності майбутніх фахівців. *Проблеми сучасної педагогічної освіти. Педагогіка і психологія*, 2013. №40 (2). С. 51–55.

2. Стеценко Н. М. Комунікативна компетентність як складова професійної підготовки сучасного фахівця. *Педагогічний альманах*, 2016. №29. С. 185–191.

Ярослав Гарбич

аспірант

Тернопільський національний педагогічний
університет імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна

СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ МАЙБУТНІХ МЕНЕДЖЕРІВ ТУРИЗМУ НА ОСНОВІ ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

У статті обґрунтовано потребу виваженого підходу до формування професіоналізму майбутніх менеджерів туризму. Головна увага зосереджена на характеристиці соціально-педагогічних аспектів використання інтерактивних технологій в освітньому процесі. Розкрито потенціал інтерактивних технологій та проаналізовано соціально-педагогічні особливості організації інтерактивного навчання.

Ключові слова: професіоналізм, майбутні менеджери туризму, інтерактив, інтерактивні технології, особливості.

Нині у закладах вищої освіти професійна підготовка конкурентоздатного фахівця повинна базуватися на активному використанні сучасних інноваційних освітніх технологій, які базуються на інтерактивному навчанні. Усі майбутні фахівці, які працюватимуть в сфері «людина – людина» мають ще під час навчання опанувати високим рівнем професіоналізму та оволодіти визначеними загальними та фаховими компетенціями відповідно до вимог майбутньої професійної діяльності. Не залишаються осторонь і майбутні фахівці галузі знань 24 Сфера послуг, які здобувають спеціальність 242 Туризм. Беззаперечним є той факт, що майбутній фахівець, який надаватиме туристичні послуги та працюватиме в туристичних (туроператорських) компаніях, малих підприємствах (турагенства, екскурсійні бюро), закладах курортного господарства, інших